

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 114.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939746832.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

De første Indtryk forvindes og udslettes aldrig - de følge os hele Livet igjennem, til Velsignelse eller til Forbandelse. Naar de forlængst ere i Graven, som gjorde vor Barndom lykkelig eller forbittrede den, naar vort Barndomshjem staaer øde og forladt - har Erindringen dog ikke forladt vort Hjerter, og forlader det ikke, før 115 det ophører at slaae. Lykkelig den, der takker Gud derfor - der, idet han nærmer sig sit fordums Hjem med Henrykkelse føler hvorledes *den* fortrænger alle andre Tanker, alle senere Indtryk! til ham taler den gennem Lyset, Luften - Hjemmets Luft! - Blomsterduften og Fuglesangen: »Husker du« - »ak ja, hvor kunde jeg glemme!« »hvor glad du altid nærmede dig dette Huus, hvor din Moders milde Ansigt saa tidt nikkede til dig bag Ruden? Husker du den gamle hyggelige Dagligstue - de lange Vinterdage, I Smaa tilbragte derinde naar det sneede og blæste udenfor? Hvor sød din Moder da var, naar hun jævnedes Eders Trætte med milde Ord, og altid fandt paa ny Lege og ny Beskjæftigelse, at Tiden ikke skulde falde jer lang. Kan du huske hvorledes hun om Aftenen bar dig ind i din Seng, og saae paa dig med Øine der skinnede klarere end de lyse Stjerner paa Himlen - da takkede hun Gud for sine Børn! Men kan Du ogsaa huske hvor høit du elskede hende - du har dog aldrig elsket nogen anden *saaledes!* - hvordan du midt i den morsomste Leg, naar du var ude, kunde længes efter hende - og at den bedste Glæde var at komme hjem igjen!« Saadanne Erindringer er de lykkelige Børns Arvelod fra Hjemmet - deres Mødrenearv! Men der er Andre, som hvis de kunde, ville bortkaste Erindringen om deres Barndom, fordi den var ulykkelig, som gaae en Omvei for at undgaae Synet af det Huus, hvori deres Forældre boede, hvor de ikke saae andet end Kiv og Elendighed, hvor Fortvivlelsen fuldvoxen rodfæstede sig i deres Barnesjæle, fordi de skulde være ulykkelige i den Alder da Glæden ligger saa nær, og gribes saa let. Til dem taler Erindringen bittre Ord: »Husker du med hvor tungt et Hjerter du altid nærmede dig dette Sted? hvorledes du aldrig rigtig kunde glæde dig ude, fordi du ikke kunde glemme at du skulde hjem igjen? hvortid du saae Solen gaae ned, med det Ønske at den aldrig vilde staae op igjen, at der ingen Dag vilde følge efter denne, men altid Nat og Søvn? Hvorledes du heller, hvis du havde Lov dertil, vilde drive om paa Gaderne i det værste Vinterveir, end sidde hjemme i det uhyggelige Huus, hvor hver uventet Lyd varslede nyt Klammerie og ubehagelige Optrin?«